

1968-01-10

AFSENDER

Knud Ferlov

MODTAGER

Sonja Ferlov Mancoba

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Afsendersted:

Rom

Modtagersted:

Paris

Omtalte personer:

Fra Angelico

Charles Péguy

Arkivplacering:

Ferlov Mancoba arkivet.

DOKUMENTINDHOLD

Knud Ferlov skriver til Sonja Ferlov Mancoba om sin mistro til videnskabens herredømme i denne tid og om sin afsmag for storbyens "sten og stål og støj". Han skriver om at holde blikket rettet mod stjernerne og arbejde ydmygt på knæ som Fra Angelico.

Via Sistina 125 Rom den 10 Jan
I 68.

Åbørløste Souza,

Det var mig en stor glede at mod-
tage dit brev. Jy takker dig for det
af hele mit hjerte. Jy fortæller, at
vi er inderligt forbundne og ikke be-
høver at tage tog eller fly for at
komme hinanden nærmere. Lad os blive
vid at holde sammen i denne utryg-
lige verden af slem og stædt og støj!
Og lad os blive vid at se mod samme
mål: mod den stjerne, som ledte
de vise mænd fra Østlandet til
den lille Knyttel, hvor de fandt
et lille værelset barn og en
moder, der blev "figlia di suo figlio"
og tog imod, hvad der var lovet
hende, selv om hun vidste, at et
sværd vilde gaa gennem hendes
hjerte. I sandhed Hans gav sig helt
hen, og frødt helt sig selv. Du har
nået ikke den kultus, som Jy har,
for "la Vergine Maria". Du er go
voktet op i andre ideer. Men tog
er Jy vis på, hun er en moder for
dig og støtter dine skridt. Masse

vil du komme hit at elste og tilbede
Hend og saa her paa vor elendige jord.
Ingen er vel mere stjult for det
menne skulje øje end Maria. Alting
har min sagt det mindste om, hvad
min fælde, da min fælde Verdens
Herre rygte sin Svage fald i hendes
indre. Det kunne min heller ikke for
det var rindrigt. Him bare adlod
og gende Sörens ord dybt i sit tynde
og ^{min} min eet ønske, at hele menneske
heden, som ligger paa maven for frug-
tenne af Kundskabens Aar (videnskab =
den som verdn er slave af og dog
ikke tror paa ^{vil give} ^{Sony min} ~~den~~ ^{den} daglig frø
dig i denne "redsel af stene", hvori
du lever; men hvor dog stjernerne
stadig (evig) lyser over. For at holl-
sker hinanden, man der være et brokke,
som forener dem. Man siger paa itali-
liensk (det er vist Leonardo, der har
sagt det): non si volge chi a stella
er fisso (Du du har blikket
fæstet mod en stjerne, ser sig ikke
tilbage). Nej, fremad, fremad mod
det lysende maal, som trods al
vor misere dog giver genstem i
os! Det er en lang vej, en Aarag

2) *Kunst: K. i. det store Søstykke & i. den gamle Aars
 med Navn. den fine Gæst i Aars.*
 "Ma-
 som bliver frangere og frangere, ma-
 ste man vi gaa til hundene aar, men
 som man siger i Provence: "à la fin
 nous verrons Berre".
 I Mar haft influenza, som saa =
 mange her i Rom, og der har været dage,
 hvor I bare ønskede, at mit jordiske
 etvil maatte fra end. Men man blir
 aldrig gine op. Sygdom er maecte en bedre
 medicin end den, som kober paa apoteket.
 Der nu er menig mands paradis, hvor der
 er rim fra morgen til aften (c'est la
 princesse qui paye) det er staten der
 betaler for mesterens overbro paa
 videnskabsens Nürnberg. Og apotekerne
 griner godt ad statens generositet, hvor =
 ved de naar millioner af Sedler, som de
 naar kan sitre dem et herligt ~~stium~~.
 Statens vilofarende alle! Det er alt =
 sammen kine edite i Saeret.
 I flygter, naar I kan det, men
 i Villa Borghese, bort fra alt dette him =
 lung og stik til vor opvindelse, til den
 mild, hvoraf vi er kommet. Der er en
 stor gammel husemand, hvis øje lyser
 af glæde, naar man ser mig. Han leder

A) I que j'achete Sordit Savants: "et. en au question of Peking, som
 fra min gamle oplevelse fra Kina. Han deri er en af de gamle
 som I kommer som en af mine gamle etate. Det var i hans lille

Sten for det nye saa til sig selv, Eusebius og Werges kun
sin sødme omte King.

Sin Rive og Spand staa og giver sig i Sam-
tale med mig. Nu har mere glæde af at
tale med ham end af alle mine store
folianter. Han lærer mig at holde mig
til jorden, som nu skal vendes tilbage til.
Der kan synes, at han er en stakkels
Gjævel, men naar han siger til mig, at
han er tilbøjelig ^{lykkelig} ved den gerning, skæbner
har sat ham til, føler nu han vilere end
alle vi andre (nu vil selv ikke tale om
det litterære part, der med belevision og
forleseres rektomme drager alles øjne til
sig). Min gode Mamehund forbeholder i vin-
deken et dynd foran. Han siger til mig,
at der altid er mædt nok til at faa
anbragt et lille Korn, der til forarsket
vil pryde jorden med blomstens pragt.

Nu farvel, Kære Sønsø. Lad os
fortsætte at arbejde godt, og dnygt for Kue,
som fra Angelico arbejder (maaske er
du ikke enig med mig, naar du siger at han
er større end alle andre store malere). Nu
vil blive ved, saa længe nu kun en Men naar
under solen og stjerner hvad du vil - saa
er du andre sole og andre stjerner til - og
sluktes alle sole og stjerner en Gang - -
og lindre Kiler Springer, hvor altid den
Spring". Med mange Kærlige Hilsener og om-